

□ DE THUISREIS □

DOOR HERMAN ROBBERS.

VI.

HET liefdeleven van Huib en Pauline geraakte, in die voorjaarsmaanden van negentien-veertien — de maanden vóórdát Cootjes zoontje uit Indië zou aankomen — tot een hevige en nerveuse spanning; zij beleefden vervoeringen en zaligheden, waarvan zij geloofden tot nog toe geen voorstelling gehad te hebben. Het besef dat aan dit veilige en verrukkelijke samen-alléén-zijn, deze onverstoorde uitwisseling van diepste eigenheid en gloed weldra een einde komen, dat dan althans een splitsing van hun aandacht, zoo niet voortdurend noodzakelijk, telkens toch weér onvermijdelijk blijken zou, deed hun al zoozeer gegroeide vermogen tot geven en behoefte aan ontvangen zich tot een uiterste ontwikkelen. Beiden kon het hun soms zijn, alsof ze nu haastig hun geluk genieten moesten, alsof naderde.... iets daaraan tegenstrijdigs.... Vreemd, want zóó zagen ze die aankomst van kleinen Huib en hun vervolgens samenleven met het ventje, toch in 't geheel niet — integendeel, dikwijls praatten zij over hem met een innigheid, een verteedering, waarin zelfs warmte van verlangen zich te uiten scheen. Was er dan iets anders? Iets dat zij heimelijk vreesden? Dat eveneens van buiten-af moest komen, óf van binnen-uit misschien? Zij begrepen het niet, konden op niets zich bezinnen; in het ijle tastte hun als licht-verblinde zoeken; toch, en herhaaldelijk, trof hen een onrust, een zekere angst in elkanders oogen.

Angst misschien om het al te strak gespannene — zei Huib zich soms — wij moeten ons matigen, wij moeten rustiger en beheerschter worden....

Het wijdeste en heerlijkste wel genoten zij, door, telkens weer in dezen lentetijd, er samen op uit te trekken, wandel- of fietstochten te maken of kleine uitstapjes met den trein. Tusschen hun bloeiende liefde en de in sappige kleurenweelde uitbarstende natuur scheen een wonderlijke wisselwerking te bestaan. De vlaggende jonge blaadjes, blij en hoog tegen een glanzend blauwe, een ijl bewolkte of waziggrauwe lucht, brachten ook hun die er gretig naar keken de blijdeste bewogenheid, terwijl omgekeerd hun eigen stralende zielsverrukking haar schoonheid over al het prille, hen omringende leven scheen uit te storten, waardoor zij het zagen als in een wijd halo, schoon en bekorend als nooit te voren. Dat achter hem thans al een halve eeuw haar wegduisterende verschieten strekte, Huib kon er zich maar geen begrip van maken. Was het geen